

מי שמפסיד צריך לפרוש

רעניין הזה, עם הפסדי הבנקים, לא נותן לי מנוחה. לא הפסדים שלהם. הטיעונים של המנהלים הם, הם המוציאים אותי משלוותי. כמו כל עם ישראל אני שותף לאחר הבנקים, בעיקר הפסדים. כלומר, אני הפסדתי גם כשהם הפסידו.

להאשים רק את הבנקים, וממשלת ישראל באמצעות בנק ישראל וגם ישירות, באמצעות שריהאוצר הקודם. או קודם כל, יש כמה להאשים את הבנקים, בעיקר את מנהליהם הבנקים. הם הביאו את

התשואה על ההון המתואם לאינפלציה (באחוזים)

ממוצע שנתי	1983	1982	1981	
הבינלאומי	4.2	15.3	10.4	
מזרחי	(5.2)	11.2	7.0	
לאומי	(11.4)	2.5	2.5	
דיסקונט	(12.0)	0.6	5.0	
פועלים	(18.0)	2.3	3.0	

כמו בשנה האחרונה, וגם כשהרחחות הכספיים שלהם הציגו רווחים. עכשיו מתברר שכל אלה היו ריווחינייה, שעם ישראל מממן אותם. כדי להוכיח את ההנחה שגם בעבר ריווחיהם לא היו רווחים, נצטרך לברוק מה קרה לבנקים בשלוש השנים האחרונות. מקובל בעולם הבנקאות למרוד את הצלחתו של בנק, בתשואה, כלומר בפרי על הונו. מקובל, שהתשואה על ההון בתעשיית הבנקאות צריכה להיות לפחות 5% מה קרה בתחום זה בשנים 1981-83?

הסוגריים סביב המיספרים מורים על תשואה שלילית. שלושת הבנקים הגדולים הפסידו לאורך התקופה. רק דיסקונט ורק ב-81 הגיע לתשואה מינימאלית. כל השלושה הפסידו (תשואה שלילית) על ההון. השנה הפסיד גם המזרחי, אך הממוצע הרביעני שלו הוא חיובי. הגדיל לעשות רק הבינלאומי שגם השנה הרוויח 10% על הונו. מי שגורמים לתוצאות כאלה לאורך זמן, מן הראוי לברוק ולפשש בציציותיהם. אולי, באמת אולי, הגיע זמנם לצאת לחופשה ללא תשלום ולהצטרף למועצה המייעצת של בנק ישראל. על תקן של מיישיו.

המוסדות שהם עומדים בראשם אל סף פשיטת רגל לפני שמונה חודשים, גרמו להפסדיהם ללקוחותיהם וביקשו את נידבת-ידיה של ממשלת ישראל. מר רקנאטי, אלה הן סיבות טובות לאופנה שעליה אתה מרבר. יש עוד סיבה טובה: הצעת היועץ המישיפטי לחקור את פרשת משבר הבנקים. בנקים הם כמו כל חברה עסקית, טוען בעליו של בנק דיסקונט. אבל אם כך הם הרברים, נשמח מאוד כאשר ריווחיו וישתפו אותנו ברווחים האמיתיים. לא המנופחים של הוויסות המפורסם. למה לא? אבל, אם הלקוחות משנים את ציפיותיהם ובורחים מהמגניות הבנקאיות אל הפת"מ ודולארים במוזמנים, כפי שטוען מנהל דיסקונט, ומשום כך הבנק לא יכול לעמוד בהתחייבותיו, או הוא ועמיתיו אשמים באי-יכולתו של הבנק לשלם את התמורה למגניות הבנק שלו, שהוא על פי הבנתו ומדיניות הבנק, ניפח את שערו.

בהקשר זה ראוי לומר דבר נוסף: הרחליל הזה, מה יאמרו הבנקים בחו"ל, הפך שוב למקלי קסמים. להכות בו את בנק ישראל ואת האוצר. מה טוענים ראשי הבנקים, שאסור, שהבנקים בארץ יופעלו עם מאזנים שליליים, זה עושה רושם רע בחו"ל. שוב יש לי חדות. הבנקים בחו"ל לא מבינים בכלל מה קורה כאן. איך אפשר לעובר, כאשר באינפלציה של יותר מ-300 אחוז. בעיניהם אנחנו באותה קבוצה של מדינות אמריקה-הלטינית

למכור ולא להתאמץ

מי שביקר באמריקה או בחנויות רשת/תות-השיווק בערים הגדולות באירופה, מכיר את התופעה של מכירה במחירי-מציאה, או במחיר מופחת. שם זה על אמת. אצלנו התופעה קרוייה הנחות בלשון רבים והנחה בלשון יחיד. שם, כשנותנים הנחה היא אמיתית והמחיר הישן והחדש, המופחת, מודפס על תווית ממוצר. אצלנו העניין שונה. והקונים, תסלחו לי, מטומטמים. הנה סיפור המעשה.

עם תווית, בלי תווית. באחת מרשתות השיווק הגדולות בארץ, החליטו לנסות למכור בשיטה חדשה של הנחות. לא, שחס וחלילה נתנו הנחה על החולצות, אלא פשוט צירפו תוויות לכל חולצה, שהיא נמכרת בהנחה של 40 אחוז. את תווית ההנחה צירפו לחולצות רק בחנויות מסוימות. ביתר החנויות של הרשת מכרו באותו מחיר, אך בלי תווית של 40% הנחה. מה קרה תוך כמה ימים נקנו כל החולצות שהיו בהנחה. כל החולצות בחנויות ללא הנחה, לא נמכרו. המסקנה: לא קונים, אפילו כשצריכים, כשאין הנחה. כן קונים, אפילו כשלא צריכים, כשיש הנחה.

שריאהוצר בהן-דאורגד יש שני אשמים

ואפריקה, המתקשות לשלם את חובותיהן, אלא שלנו יש יתרון אחד — הסיוע האמריקאי והמיתוס של הסיוע של יהדות העולם. **אותו פריט בחצי המחיר.** ועכשיו לפרק ג'. אני רוצה להסתייע ברבריו של שריהאוצר, יגאל כהן-אורגד. הוא אמר ועדיין אומר, שהבנקים לא יעילים והוצאות שלהם גבוהות מדי. בידו האמצעיים להכריח את הבנקים להתייעל. כמובן, כל עוד הם סמוכים על שולחן הממשלה והאוצר הנקוב. אני בעד זה שהם ירוויחו, הבנקים, באותם תנאים בסיסיים שיש לבנקים באירופה וארצות-הברית. כמובן שהתנאים המיוחדים יובאו בחשבון.

לא ייתכן שהבנקים יעשו בתחומים מסוימים ככל העולה על רוחם, ומאז שפטרונום הוא ח"כ אברהם שפירא, יקבלו גם היתר לשוד. הנה רק דוגמה אחת: הריבית הריאלית במשק, היום, היא 30 ו-40 אחוז לשנה, אחרי ניכוי האינפלציה. תשאלו כל יצרן וכל בעל עסק, מהו המרכיב הגבוה ביותר במחיר המוצר, הם יאמרו מייד — המיזמו. וזו היא גם הסיבה העיקרית, מדוע אנחנו יקרים יותר. מדוע יצרן ישראלי, המייצר אותם פריטים במיפעל בחו"ל, מוכר את תוצרתו במחיר הקטן ב-50%, ממחיר אותו מוצר המיוצר בארץ. ולכסף פרק ד'. גם אם תוקם ועדת-חקירה, וגם אם תגיש את מסקנותיה אחרי הבחירות, לא יקרה דבר, או כמעט שום-דבר. ולא חשוב מי יהיה בשליטון. המשבר הבא של המערכת הבנקאית יבוא יחד עם המשבר הצפוי בעיקבות הפיחות הגדול שאחרי ראשיהשנה הקרוב. ואז שוב יאשימו את הבנקים שהם עוררו את הפת"מ, שפיתאום יתברר שהם אומנם צמודים, ואפילו לדולר, ששערו גם הוא מוחת, שכן לעם ישראל יש יותר מדי כסף שאותו צריך לשחוק, כמו את השכר.

העולם בכף ידך!

עוד מבשיר-סלאים, הנמכר עכשיו ברחבי אירופה ואמריקה, הוא הרדיו העולמי של סוני שתוארו הרישמי הוא מקלט רבי-גלים איי-סי-אף 7600 די. מי שבאמת חשקה נפשו ברדיו מעולם אחר, זהו המכשיר. מה יש בו קליטה של כל רוחבי הגלים, צורים, בינוניים, ארוכים ראפיים. מערכת סינטיסיור. מערכת כיוונון תדרים מבוקרת מיקרופרוססור, הכוללת כיוונון בעזרת מערכת של 10 מקשים; קביעת 10 תחנות ביוכרוך; כיוונון בעזרת סורק; כיוונון ידני; מצג לתדרים, גלים, לקביעת פסקייהמתנה ולשינה. וגם שעון דיגיטלי, המראה, כמובן, את הזמן, ומאפשר הפעלת המכשיר בשעה נתונה בתחנה מבוקשת. וגם בורר-ערוצים, כולל ערוצי-שירור של טלוויזיה ומכשיר-קשר.

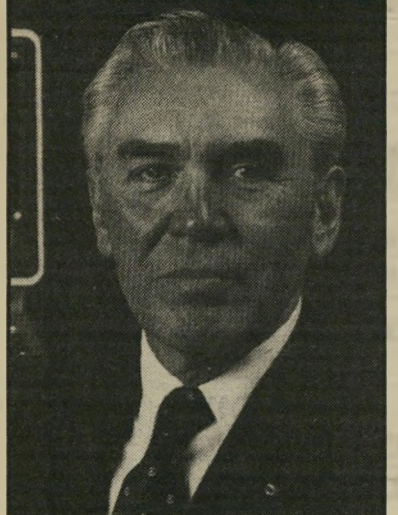
יש מקום למיקרופון ולאוזניה ואפילו הרמקול הוא בקוטר של 7.7 סנטימטר, עם איכות קול נהדרת.

טעמים של אתיקה. זה עובר על זרם ישר, סוללות וגם זרם חילופין (מהקיר). האנטנה הטלסקופית מאפשרת לקלוט את קצהו השני של כרום-ארץ. ועכשיו, הגודל: רוחב — 179 מילימטר, גובה — 117 מילימטר, עובי — 31 מילימטר והמשקל — 640 גרם בלבד.

העולם בכף ידך, כפי שאומרים הפירסומאים של סוני. ויש ממה להתלהב. מטעמים של אתיקה אני מסרב לספר מהו המחיר. במחשב של המכס הוא כחכר מצוי.

איזו משכורת

ה שבוועץ האמריקאי, ביזנסוויק, פירסם לאחורונה את רשימת ודרוג המנהלים המקבלים את השכר הגבוה ביותר באמריקה. רק כדי לספק את סקרנותכם — האישי שקיבל ב-1983 את הפיצוי הגבוה ביותר על עמלו, כולל משכורת, הטבות והטבות מיוחדות, היה יושבראש מועצת-המנהלים של חברת המחשבים אר-סי-אר. שמו ויליאם אנדרסון, ושכרו הכולל

יורד אנדרסון אפשר לחיות מזה

הסתכם ב-13 ורבע מיליון דולר, שהם כשקלים, כשניים וחצי מיליארד. **10 מיליארד שקל.** המעניין הוא, שכדי להיכנס לרשימת מקבליהשכר הגבוה ביותר, היה המינימום שני מיליון ושלוש מאות אלף דולר לשנה, משוהו כמו 425 מיליון שקלים. אבל גם זה עוד לא כלום. ב-1982 היה שאן מקבל-השכר אחד שקיבל 50 מיליון דולר עבור עמלו השנתי, שהם כמעט 10 מיליארד שקל. אפשר לחיות מזה, אפשר.

מיזוודה שאי-אפשר לשקר לה

פריט מעניין אחר של המיזוודה — גלאי חומרי-נפץ, המזהיר את בעל המיזוודה על מציאותם של אלה בסביבתו הקרובה; מערכת זעירה לגילוי מכשירי-האזנה, ואיתות על קיומם. אועקה מחרישית-אוזניים מזעיקה את בעל המיזוודה כרגע שמנסים לגנוב אותה. מיתקן להשמרת קלטות ציתות של זרים.

25 דולר עבור ההפבר. ולבסוף, הטלפון האלחוטי, היכול להגיע עד לטווח של 5000 קילומטרים. ובכן, כל אלה במיזוודת-ידי רגילה בגודלה. עכשיו, בוודאי תרצו לדעת מהו המחיר. התשובה היא, מי שמוכן, רוצה ויכול לרכוש מיזוודת-פלאים כזו לא שואל מהו המחיר. מכסימום הוא יכול לשלוח 25 דולר לחברה המייצרת ולקבל חוברת המתארת את כל מעלותיה של המיזוודה. אני עשיתי את זה בקצרה ובחינם.

אצל השוודים זה אחרת

ש כאלה הסבורים כי ההצדקה העיקרית לקיום חברות ממשלתיות היא לספק מישרות למקורבים ולאנשי שלומנו. אצל השוודים, בצפון הרחוק, זה אחרת. בר"ה, שפורסם השבוע, על חברת-הגג של החברות הממשלתיות השוודיות, הסטאטיספורייטאג, התגלה כי 100 החברות הממשלתיות השוודיות מייצרות, בין השאר, דיאודורנטים, סיגריות, בירה וחוברות-פיירסום; מפעילות בתיימלון ומייעודות-יוקרה וגם בנות מיפעליהתפלה לארצות מתפתחות.